

Cwrs Garawys at 2015

A Lent course for 2015

Cerdded a Gweddïo gyda Christnogion y Dwyrain Canol

Holi, gwrthryfela, achub

WYTHNOS 4: IRAC

Walking and Praying with Christians of the Middle East

WEEK 4: IRAQ

Questioning, rebellion, redemption

Yr wythnos hon byddwn yn canolbwyntio ar Gristnogion Irac.

Yn yr anialwch y cychwynasom ar ein taith twy'r Garawys. Wrth inni gyrraedd Wythnos 4, fe gawn Bobl Dduw yn yr anialwch, ac yn gwrthryfela. Roedd y siwrnai hir ac anodd wedi eu gwneud yn ddiamynedd, eu gobeithion a'u breuddwydion fel pe baent yn cilio, a hwythau'n newynog a sychedig ac yn methu â gweld dim ond marwolaeth yn ymrithio o'u blaen. Cofnoda Llyfr Numeri ddau achlysur pan y mae'r bobl yn cwyno wrth Moses: mae'r cyntaf, ym Mhennod 14, yn cofnodi hefyd pa mor amyneddgar yw Moses â hwy. Ond pan ddychwel yr ymdeimlad o anobaith ym Mhennod 21, mae'n ymateb â symbol o sicrwydd – delw bres o sarff – y cânt, cyhyd ag y bydd Duw yn eu bendithio, eu hachub a'u gwaredu.

Gall y cyfeiriad at yr achlysur hwn yn Ioan Pennod 3 achosi penbleth i ddarllenwyd o Gristion: pam fod un o ymadroddion enwocaf y Testament Newydd yn cael ei ragflaenu trwy gyfeirio at Moses yn dyrchafu'r sarff yn yr anialwch! Ond, fel y gwelwch, roedd y sarff yn arwydd i'r Israeliaid o addewid ffyddlon Duw o achubiaeth. Manylu ar hyn y mae Iesu yn ei sgwrs â Nicodemus: mae

Rhybudd ynglŷn â gwefannau allanol!

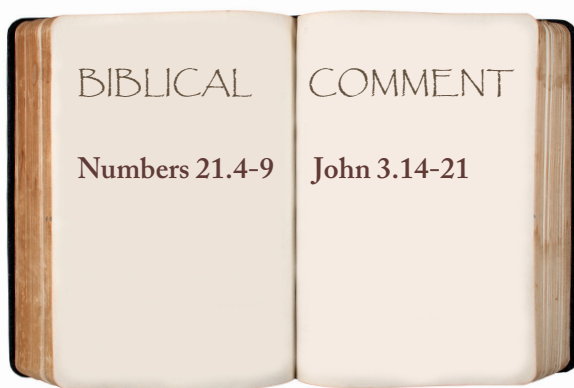
Mae adroddiadau yn y cyfryngau am gyflawni erchyllterau ofnadwy ar Gristnogion yn Irac: os penderfynwch ymchwilio ymhellach i'r pwnc trwy Beiriant Chwilio fel Google, byddwch yn ofalus iawn. Mae rhai gwefannau yn cynnwys delweddau graffig dros ben. Cyn belled ag y gwyddom, nid yw unrhyw wefan allanol y mae CTBI yn gysylltiedig â hi yn cynnwys delweddau o'r fath ac nid ein cyfrifoldeb ni mohonynt.

ffyddlondeb ac, yn bwysicach, cariad Duw at y byd yn gyfryw fel ei fod yn ei roi ei hun. Achub y byd y bydd hyn, nid ei gondemnio.

Fodd bynnag, nid dweud y mae Iesu "Carodd Duw ei Bobl Ddewisedig gymaint" na hyd yn oed "Carodd Duw yr Eglwys gymaint: na "Carodd Duw Gristnogion gymaint" – mae ei gariad yn gariad digollfarn at yr holl fyd. Yng nghanol y dioddefaint diamgyffred y mae llawer

This week we focus on Christians in Iraq.

We began our Lenten journey with a journey into the wilderness. As we reach Week 4 we find the People of God in the desert and in rebellious mood. The long arduous journey had left them impatient. Their hope and dreams seemed to be ebbing away as they despised the food, were thirsty and could only see death looming ahead of them. The Book of Numbers records two separate incidents when the people complain to Moses: the first of these is found in Chapter 14 which also records Moses' own patience with them. But when the sense of despondency returns in Chapter 21 the response is a symbol of reassurance – in the shape of the bronze snake - that so long as they are blessed by God they will be saved and redeemed.

The reference to this incident in John Chapter 3 might well puzzle the Christian reader who might wonder why one of the most memorable phrases in the New Testament is prefaced by the mention of Moses lifting up the serpent in the wilderness! But as we have seen this pointed the Israelites to the faithful promises of God's redemption. Jesus in his conversation with

Warning about external websites!

Reports in the media are telling stories of terrible atrocities that are being inflicted upon Christians in Iraq: should you decide to research this subject further through a search engine such as Google, please exercise extreme caution as some websites contain very graphic imagery. Any external websites that CTBI has links to are not our responsibility but do not, as far as we are aware, contain such imagery.

Nicodemus expands on this point: this faithfulness and, most importantly, this love that God has for the world is such that he gives of his very self. This to save the world and not to condemn it.

Jesus however does not say “God so loved his Chosen People” or even “God so loved the Church”, or “God so loved Christians” - his love is for the world without condemnation. In the midst of the unimaginable

o Gristnogion Irac yn ei brofi heddiw, mae'r geiriau hyn yn sicrwydd na fydd Duw yn ei gariad byth yn cefnu ar y sawl sy'n dioddef; maent yn ein herio hefyd i beidio ag ymateb â chasineb a cholffarn, ond mewn modd a fydd yn adlewyrchu cariad Duw yng Nghrist, y cariad sy'n ein rhyddhau a'n hachub.

Pwy yw Cristnogion Irac?

Yn Irac y mae rhai o'r cymunedau Cristnogol hynaf yn y byd. Caldeaid ac Asyriaid ydynt o ran hil. Cyn yr ymosodiad dan arweiniad yr Unol Daleithiau yn 2003, amcangyfrifid bod y boblogaeth Gristnogol rhwng 5 ac 8% (ychydig dan 2 filiwn). Arweiniodd y rhyfel a'i ganlyniadau at exodus sylweddol o Gristnogion o Irac, ac mae eu nifer erbyn hyn cyn lleied â 200,000. Catholigion Caldeaid yw'r gymuned Gristnogol fwyaf, ac y mae cymunedau sylweddol o Gristnogion yn perthyn i Eglwys Uniongred Syria ac i Eglwys Uniongred eraill fel Eglwys y Dwyrain ac Eglwys Asyriaid y Dwyrain. Mae hefyd eglwysi'n perthyn i Eglwys Uniongred Armenia, yr Eglwys Gatholig Felcaidd, ac Eglwys Uniongred Gwlad Groeg, yn ogystal â nifer fechan o Eglwys Protestannaidd.

Am wybodaeth fwy manwl arm Gristnogaeth yn Irac, gweler y Sefydliad Cymorth a Chymod yn y Dwyrain Canol (<http://frrme.org/>).

Sut beth yw bod yn Gristion yn Irac?

At Wythnos 4 yr adnoddau Garawys ni fu'n bosibl rhoi hanes Cristnogaeth yn Irac heddiw. Mae'r exodus o Gristnogion ers Rhyfel Irac o Irac i Syria, Gwlad yr Iorddonen ac ymhellach, a chynnydd brawychus y mudiad Gwladwriaeth Islamaidd (IS) wedi ei gwneud hi bron yn amhosibl i'r rhan fwyaf o Fudiadau nad ydynt yn perthyn i'r Llywodraeth fynd i lawer rhan o'r wlad. Mae'r cyfryngau'n llawn storïau am lofruddio ac arteithio Cristnogion a dinistrio hen eglwysi a mynachlogydd. Ac er y dylem fod yn ymwybodol o'r erchyllterau hyn, dylem gadw pethau'n cytbwys trwy beidio ag edrych ar y delweddau hynod dreisgar sydd ar y rhyngwyd, am fod hynny nid yn unig yn peri gofid ond hefyd yn chwarae i ddwylo'r sawl sy'n eu cyflawni.

Mae hanes dinas Mosul yn rhoi un olwg ar sut beth yw bod yn Gristion yn Irac. Ers canrifoedd bu Mosul ag un o'r poblogaethau Cristnogol mwyaf yn y wlad. Bu'r Cristnogion yn byw ochr yn ochr a'u cymdogion Mwslimaidd am genedlaethau. Yn Mosul y mae rhai o'r eglwysi a'r mosgiau mwyaf hynafol, a bu'r ddinas yn ganolfan i ddefosiwn crefyddol a dysg yn y Dwyrain

Canol. Yr oedd hi, mewn sawl ffordd, y ddinas ryng-ffydd ddelfrydol – pobl o wahanol grefyddau'n cyd-fyw â'i gilydd, y naill yn parchu'r llall. Eto, pan ymosododd y mudiad Gwladwriaeth Islamaidd (IS), fe beryglwyd y Cristnogion a lleiafrifoedd eraill ar unwaith. Ffodd llawer ohonynt ar ôl cael eu gorfodi i ddewis rhwng troi'n Fwslimiaid neu farw; doedd gan rai ddim dewis ond aros, ac mae eu tynged yn ansicr. Dinistriwyd eglwysi a mynachlogydd a llyfrgelloedd hynafol, a chwalwyd hyd yn oed foscgiau nad oedd y mudiad Gwladwriaeth Islamaidd yn eu cymeradwyo.

Unwaith, fe ddywedodd y diweddar Rabi Hugo Gryn, a oedd wedi goroesi Auschwitz, nad oedd arno eisiau byw mewn cymdeithas lle na fyddai'n adnabod ei gymydog. Yr awgrym oedd y byddai cymdeithas lle y byddem yn gwir adnabod a pharchu ein gilydd yn atal y fath weithredoedd annynol. Awgryma hanes Mosul, fodd bynnag, y gall nad yw cymdogaeth dda, yn wyneb y fath gasineb a thrais eithafol, yn ddigon.

Darllenwch alwad Cyngor Eglwysi'r Byd am weithredu dros Gristnogion Irac: <http://www.oikoumene.org/en/press-centre/news/wcc-calls-for-urgent-action-in-Irac>

Cwestiynau i'w trafod

1. Sut y dylai'r gymuned ryngwladol ymateb i'r ymosodiadau ar leiafrifoedd crefyddol, gan gynnwys Cristnogion, yn Irac (ac mewn lleoedd eraill)?
2. A fyddai o bwys gennych pe na bai unrhyw bresenoldeb Cristnogol ar ôl yn y Dwyrain Canol?
3. Yng ngoleuni digwyddiadau yn Irac ar yr amser hwn, a yw'n bosibl ymateb heb gondemnio?

Gweddi

Dduw achubol,
gweddiwn ar iti fod gyda dy eglwys
a phawb sy'n dioddef yn Irac ar yr amser hwn.
Bydd di yn nerth ac yn obaith iddynt.
Cysura hwy a'u hamddiffyn.
Arweinied dy Ysbryd genhedloedd y byd
i ymateb â thrugaredd a chyfiawnder a doethineb,
a bydd gyda phawb sy'n gweithio dros gymod
a heddwch.
Gweddiwn hyn yn enw Iesu Grist ein Gwardwr.
Amen.

suffering that many Christians in Iraq are experiencing today, these are words that offer both reassurance that God in his love will never forsake those who suffer, but also a challenge to us not to respond in hatred or condemnation, but to respond in such a way that reflects the love of God in Christ that sets us free and redeems us.

Who are the Christians of Iraq?

Iraq has some of the oldest Christian communities in the world. Ethnically these are Chaldeans and Assyrians. Prior to the United States led invasion of 2003, the Christian population was estimated to have been between 5 and 8% (just under 2 million). The war and its aftermath has led to a significant exodus of Christians from Iraq, with numbers now as low as 200,000. Chaldaean Catholics are the largest Christian community with significant communities of Syriac Orthodox, other Oriental Orthodox Churches such as the Church of the East and the Assyrian Church of the East. There are also churches of the Armenian Orthodox rite, Melkite Catholic, Roman Catholic, Greek Orthodox Churches and a small number of Protestant Churches.

For more in-depth information on Christianity in Iraq see the Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East (<http://frme.org/>).

What's it like being a Christian in Iraq?

For week 4 of the Lenten materials it has not been possible to provide a story of Christianity in Iraq today. The exodus of Christians since the Iraq War from that country into Syria, Jordan and beyond, and the alarming rise of the Islamic State has made it almost impossible for most NGO's to gain access to many parts of Iraq. The media is full of stories of the murder and torture of Christians and the destruction of ancient churches and monasteries. And whilst we should be aware of these atrocities, should we not also balance this with caution in not viewing the extremely violent images on the Internet, which are not only in themselves very upsetting, but the viewing of which also in some way colludes with those who commit such acts.

The story of the city of Mosul offers one perspective of what it is like to be Christian in Iraq. Mosul has for centuries had one of the largest Christian populations in Iraq. The Christians had lived alongside their Muslim neighbours for generations. Mosul contains some of the most ancient churches and mosques, and has been

a centre of religious piety, devotion and learning in the Middle East. In many ways Mosul was the interfaith ideal – people of different faiths living alongside each other with a degree of mutual respect. Yet when the Islamic State invaded the Christians and other minorities became imperilled overnight. Many of them fled after ultimatums of death or conversion; some had no choice but to remain and whose ultimate fate remains uncertain. Ancient churches, monasteries and libraries were destroyed and even Mosques that met with the disapproval of IS were also destroyed.

The late Rabbi Hugo Gryn, who survived Auschwitz, once stated that he didn't want to live in a society where he didn't know his neighbour, suggesting that a society where we truly know and respect one another is one that would prevent such terrible acts of inhumanity. Yet the story of Mosul suggests that in the face of such extreme hatred and violence, basic human neighbourliness might not be enough.

Read the World Council of Churches call for action on behalf of Iraqi Christians
<http://www.oikoumene.org/en/press-centre/news/wcc-calls-for-urgent-action-in-iraq>

Questions for discussion

1. How should the international community respond to the attacks on religious minorities in Iraq (and elsewhere), including Christians?
2. Would it matter to you if there was no Christian presence left in the Middle East?
3. In light of the events in Iraq and the present time, is it possible to respond without condemnation?

Prayer

Redeeming God,
We pray that you will be with your Church
And all who suffer in Iraq at this time.
Be their strength and their hope,
Their comforter and their defender.
May your Spirit guide the nations of the world
To respond with compassion, justice and wisdom,
And be with all who work for reconciliation and peace.
This we pray in the name of Jesus Christ our Saviour.
Amen.